

18. Ferences levél

XVIII. fejezet

A tüzes szekérről és arról, hogy boldogságos Ferenc ismerte távollevő testvéreinek titkát

47 A testvéreket, akik egyszerűségben és bizalomteljesen jártak Isten és az emberek színe előtt, ekkoriban isteni kinyilatkoztatás örvendeztette meg. A Szentlélek tüzetől felgyújtva ugyanis szokásukká vált, hogy nemcsak az előírt órákban, hanem a napnak úgyszólván minden órájában - hiszen földi gondok és anyagi aggályok alig foglalkoztatták őket - a lélek könnyörgő hangján újra meg újra elénekelték a Mi Atyánkot.

Történt, hogy boldogságos Ferenc atya testileg éppen távol volt, úgy éjfél tájban, mikor némelyek már szenderegtek, mások pedig magukba mélyedve csendben imádkoztak, egy fénylő tüzes szekér gördült be a ház ajtaján, és kétszer vagy háromszor megfordult a szobában; fölötte egy nagy gömb ragyogott, mely a naphoz hasonlított, és fénnel hintette be az éjszakát. A virrasztó testvérek álmélkodtak, az alvók felriadtak, és nemcsak a test külső, hanem a szív belső megvilágosítását is érezték. Utána összeültek és azon kezdtek tanakodni, mit jelenthet ez. És íme, a nagy fény ragyogásánál és kegyelemáradásánál világosan olvastak egymás lelkiismeretében. Végre megértették és belátták, hogy a szokatlan fényességben szent atyjuk lelke ragyogott, s hogy e nagy kitüntetés áldását elsősorban tisztaságával és fiai iránt tanúsított gyöngéd gondosságával érdemelte ki.

48 De nyilvánvaló jelekből azt is többször észrevették és tapasztalták a testvérek, hogy szívüknek titkai nincsenek rejtve szentséges atyjuk előtt. Ó, hányszor megtörtént, hogy nem embertől származó tudásból, tisztán a Szentlélek sugallatából megtudta távollevő testvérei cselekedeteit, belátott szívük rejtekébe, és olvasott lelkiismeretükben! Ó, hányat megintett közülük álmukban; megmondta nekik, mit kell cselekedniük, mit kell elhagyniuk. Ó, hányszor jövendölte meg bekövetkezendő bukását olyanoknak, akik meg voltak győződve, hogy helyes életúton járnak! És viszont szerencsés végük tudatában számtalan bűnösnek előre megmondta: végül is elnyerik az üdvözülés kegyelmét. Sőt, ha valaki különösen kitűnt a tisztaság és egyszerűség erényében, azt megjelenésének egészen kivételes vigasztalásával tüntette ki, olyannal, amilyenben a többieknek nem volt részük.

A sok közül elmondok egy esetet, melyet egészen szavahihető tanúktól hallottam. Firenzei János testvér, akit Szent Ferenc a provencei rendtartomány irányításával bízott meg, s akit az Úristen szokott kegyességéből olyan bőven elárasztott az ékesszólás ajándékával, hogy emiatt mindig szívesen és figyelemmel hallgatták a testvérek; a mondott rendtartomány tagjait káptalanra hívta össze. A testvérek között ott volt egy nagy hírben álló, de még szentebb életű paptestvér is, névleg Monaldus, akinek életszentsége az alázatosságon alapult, a gyakori imádságból táplálkozott, s a türelem pajzsának oltalma alatt állott. Jelen volt a káptalanon Antal testvér is, akinek az Úr megnyitotta elméjét, hogy értse az írásokat, és hogy méznél, sőt lépesméznél is édesebb szavakkal tudja hirdetni a népnek Jézust. Mialatt Antal testvér nagy hévvel és buzgósággal prédikált a testvéreknek erről a témáról: „Názáreti Jézus, a zsidók királya”, a nevezett Monaldus testvér a ház ajtajára emelte tekintetét, melyben a testvérek együtt voltak, és íme, testi szemével ott látta a levegőben lebegni boldogságos Ferencet, amint keresztformában kitárt karral áldást adott a testvéreknek. És szemmel láthatólag mindnyájan beteltek a Szentlélek vigasztalásával, és üdvösségük fölött érzett örömeikben teljesen hihetőnek tartották, amit dicsőséges atyjuk megjelenéséről és közöttük való időzéséről hallottak.

49 Hogy pedig csakugyan ismerte a szívek titkát, arra a sok eset közül, melyeket sokan és sokszor tapasztaltak, elmondok egyet, melynek hitelessége minden kétségen felül áll. Egy bizonyos Richerius nevű testvér, nemes származású, de még nemesebb erkölcsű, Istent szerető, önmagát ellenben kevésbe vevő ember, jámbor vágyakozással és teljes eltökéléssel feltette magában, hogy mindenáron megszerzi és biztosítja magának Szent Ferenc atyánk bensőséges szeretetét. De nagyon félt, hogy a szent valamilyen rejtett okból netalán rosszul találja őt megítélni, és emiatt megvonja tőle szeretetének kegyelmét. A jámbor testvér azt gondolta, hogy akit Szent Ferenc bensőséges szeretettel szeret, az egyben méltó az isteni kegyelem kiérdemlésére is; aki iránt ellenben nem mutat jóakaratot és kedvességet, annak okvetlenül számolnia kell az örök Bíró ítéletével. A jó ember

gyakran forgatta ezt elméjében, de másnak a világért sem árulta volna el titkát.

50 Egy napon azután a mondott testvér szokásos problémájával bajlódva éppen akkor talált megérkezni, mikor Szent Ferenc a cellácskájában imádkozott. Isten szentje abban a pillanatban észrevette jövetelét, és megértette azt is, amit lelkében forgatott. Azonnal magához hívatta tehát, és így szólt hozzá: „Fiacskám, ne zavarjon semmi kísértés, és ne gyötörjön semmiféle aggályoskodás, mert tudd meg, hogy legkedvesebb fiam vagy, és azok között, akik közel állnak szívemhez, te különösen méltó vagy szeretetemre és bizalmamra. Valahányszor tehát szükségét érzed, csak lépj be hozzám bátran és beszélj velem, mint bizalmas barátoddal!” Testvérünk módfelel elcsodálkozott ezen, és ettől kezdve visszanyerte önbizalmát, s amilyen mértékben nőtt a szent atya előtt kedvességben, abban a mértékben gyarapodott Isten irgalmasságába vetett hite is.

Ó, szentséges atyánk, milyen nehezen viselik el hiányodat azok, akik tudván tudják, hogy hozzád hasonló embert nem találnak többé a földön! Segítsd, kérünk, közbenjárásoddal azokat, akiket a bűn fertőjében látsz vergődni! Hiszen te, bár teljes voltál az összes igazak lelkével, előre láttad az elkövetkezendőket, s tudtad a jelenvalókat, mégis, hogy elkerülj minden kérkedést, szüntelenül a szent egyszerűség képét öltötted magadra. De térjünk vissza ez elejtett fonalhoz, és kövessük az események sorrendjét!

1Cel 47-50

Átgondolom:

1. *„A testvérek... egyszerűségben és bizalomteljesen jártak Isten és az emberek színe előtt...”* Egyszerűségben és bizalomteljesen járni, azaz így élni, hatalmas kincs. Boldog, aki magáénak mondhatja! Akiben felfedezhető az egyszerűség és a bizalom azt körülveszik az emberek, keresik jelenlétét. Mivel mellette a terhek – érdekes módon, de – könnyebbek, az előttünk tornyosuló gondok kezdenek átláthatóvá, megoldhatóvá válni és biztonságban érezzük magunkat.

Az egyszerűség és a bizalom olyan mint két elválaszthatatlan testvér. Aki mer egyszerűen élni, nem bonyolítja szavait és cselekedeteit, az egyre áttetszőbb Isten és ember számára egyaránt. Ennek köszönhetően pedig ő is egyre könnyebben és tisztábban felfedezi Isten nagyszerűségét és az emberekben lakozó jóságot. Ebből pedig megszületik a bizalom.

Hogy is állok én az egyszerűséggel? Szoktam-e figyelni arra, hogy egyszerű legyek mindenkivel és minden élethelyzetben? Elmondhatom: könnyen érthetőek a szavaim és világosan látható tetteim mozgatórugója? Mi az, ami tényleg egyszerű bennem és mi az, amit mindig elbonyolítok?

Most pedig megnézem, hogy is vagyok jelen a bizalom terén: Tudok bízni? Tudok bízni Istenben, a másik emberben, önmagamban? Ha igen, akkor hol, mikor és kivel-kikkel kapcsolatban mutatkozott ez meg? Hiszem azt, hogy minél inkább sikerül eljutnom a félelem nélküli egyszerűségre, annál inkább egy bizalomteljes ember leszek?

2. E 18. fejezetben Celánói Tamás segít bepillantatunk az első ferences testvérek imaéletébe is: *„A Szentlélek tüzetől felgyújtva... a lélek könnyörgő hangján újra meg újra elénekelték a Mi Atyánkot.”*

„A Szentlélek tüzetől felgyújtva...” Aki meg akar tanulni imádkozni, illetve, aki szeretne kitartó lenni és előrehaladni az ima legmagasabb csúcsa felé, annak a Szentlélek Úristenhez kell folyamodnia. Ő az imádság mestere, aki kész bennünk imádkozni (vö. Róm 8,26). Valójában minden imádság elején a Szentlelket kellene kérjünk, hogy tűzével lobbantsa lángra szívünket. Így válhat az ember képessé arra, hogy elfogadja és befogadja Isten szeretetét, illetve viszonzza azt.

Szoktam-e rákészülni az Úrral való találkozásra? Melyek az első lépéseim az imádság előtt? Kérem-e a Szentlelket, hogy tanítson meg imádkozni? Amikor megjelenik bennem az imára való indíttatás/vágy, tudatosítom-e, hogy ez a Szentléleknek köszönhető, aki elkezdte szívemben megrakni az áhítat tűzét és nekem valójában csak az a feladatom, hogy tartsam ébren ezt az isteni lángot? Mivel sikerült eddig elevenen

tartanom ezt a „lángot”?

3. Egy igen fontos dologra hívja fel a figyelmünket Celánói, amikor ezt írta Szent Ferenc társairól: „szívüknek titkai nincsenek rejtve szentséges atyjuk előtt”. Mindegyikünk szívének vannak titkai. Egyesek olyanok, amelyek jó, ha napfényre kerülnek, ha el tudjuk mondani másoknak, hisz ez megkönnyebbülést-gyógyulást hozhat maga után, vagy éppen gazdagíthatja a másik embert. De vannak olyan titkaink is, amelyeket meg kell őriznünk, hiszen ezek nem tartoznak másra csak Istenre és reánk.

Szent Ferenc érzékeny, figyelmes és szent ember volt. Ennek köszönhetően észrevette, megértette melyek testvéreinek azon titkai, amiket ki kell mondani illetve mondatni, amiről beszélni kell és így kell orvosolni azokat.

Ismerem-e titkaimat? Megtudom-e különböztetni, hogy melyek azok, amiket meg kell tanuljak (körültekintéssel) kimondani és melyek azok, amelyek Isten és az én édes titkaim kell maradjanak? Hogy állok e téren?

Én mennyire vagyok érzékeny, figyelmes, szent a másik emberrel kapcsolatban? Tudok-e egészen jelen lenni, amikor a másinak arra van szüksége, hogy megossza szívének titkát, hogy megkönnyebbülhessen, meggyógyulhasson ezáltal. Vagy akkor, amikor olyan dolgot szeretne megosztani, ami az én épülésemet tudja szolgálni?

4. Ebben a fejezetben a nagy szentről, Pádúai Antalról is hallunk, akiről megtudjuk, hogy „az Úr megnyitotta elméjét, hogy értse az írásokat, és hogy méznél, sőt lépesméznél is édesebb szavakkal tudja hirdetni a népnek Jézust.” Az Oltáriszentség mellett Isten Szent Szava Lelkünk legfontosabb tápláléka. De a Szentírást nem elegendő olvasgatni, vizsgálgatni úgy, hogy csak a mi értelmünkre hagyatkozunk. Minden egyes alkalommal, amikor kezünkbe vesszük a Bibliát, Istentől kell kérni, nyissa meg elménket és szívünket, hogy Szavai járják át egész lelkünket s így megszülethessék bennünk a krisztusi lelkületű ember. Amikor ez megtörténik, akkor mi is, Szent Antalhoz hasonlóan, egy új módon, „édes” szavakkal fogunk beszélni Jézusról.

Milyen helyet foglal el életemben a Szentírásolvasás? Csak olvasom, vagy át is imádkozom Isten Szavát? Engedem, hogy átjárjon és formáljon? Mikor történt meg ez utoljára, emlékszem még arra a szentírási részre? Megtapasztaltam-e már, hogy milyen áldásos az Egyházban, mint közösségben olvasni és átélmélni a Biblia sorait? Amióta olvasom a Szentírást kézzelfoghatóan látható, hogy merek többet beszélni Jézusról a környezetemnek? Ezt mennyire tapintatosan, a másikat „megérintően” tudom tenni?

Feladat:

1. Egy alkalmas csendes időben, esetleg egy ima után, továbbidőzve Isten kedves jelenlétében elkezdem összeírni mindazt, amiről elmondhatom az életemben, hogy az egyszerűségről tanúskodik és fontos megőriznem a jövőben is. Ezt követően pedig megpróbálom felidézni és leírni mindazt, amiben bonyolult vagyok, esetleg azokat a helyzeteket, amelyekben rendszerint nyakatekertek a szavaim, a megnyilvánulásaim és ezzel kellemetlenséget, szomorúságot okozok magamnak illetve másoknak. Amikor mindezzel megvagyok, imában kérem a Jó Istent segítsen tisztán látnom ezek okait és azt is, hogy mit tehetek annak érdekében, hogy egy egyszerű és bizalomteljes ember legyek, aki ezentúl már nem menekül bele semmilyen kuszaságba, bonyodalomba.

2. Ezentúl minden imádságom elején segítségül hívom a Szentlélek Úristent és kérem, tartsa bennem elevenen az áhítat lelkületét. Egyben arra is odafigyelek, hogy az Istennel való találkozásaimban az egész énem jelen legyen. Törekedni fogok arra is, hogy a Szentlélek lendületébe belekapaszkodva, minden imámat tegyem élővé: szóljon Istenről, dicsérjem jóságáért, szóljon rólam, osszam meg Vele mindazt, ami

átjár és szóljon embertársaimról és a teremtett világról, akikért felelős vagyok.

3. Az előttem álló hónapban megpróbálok még jobban odafigyelni az emberekre, különösen azokra, akiknél észreveszem, hogy terheli valami a lelküket. Tapintatosan kifejezem készségemet, hogy ha gondolja, szívesen meghallgatom, próbálja kiönteni a lelkét. Az így megismert titkon keresztül, Szent Ferenc példájára, megpróbálok segíteni embertársamat, hogy visszakapja önbizalmát és a Jó Isten irgalmába vetett hitét.

Én pedig magamba tekintve megkeresem, milyen titkok lakoznak bennem. Melyik az, amelyiket jó volna minél hamarabb megosztanom és megbeszélnem egy megbízható baráttal, lelki emberrel és melyik az, amelyiket Istennek kellene feltárjak, amire Ő közvetlenül szeretne válaszolni.

4. Megkeresem és miután imában kérem a Szentlélektől az értelem és az áhítat adományát, elolvasom azt a szentírási részt, ami az utóbbi időben a legmélyebb hatást tette rám. Ezen imádságos olvasás során kapott vigasztalást, útbaigazítást, bátorítást megpróbálok megosztani három emberrel, akiket – ha alkalmasnak látom a körülményeket – buzdítani fogok a rendszeres Bibliaolvasásra. Akár fel is kínálhatom, annak lehetőségét, hogy olvassuk együtt Isten Szavát, vagy az általam ismert egyházi kiscsoporttal.

„szívüknek titkai nincsenek rejtve”

